

ABATIA REDWALL
ȘI
ȚINUTUL
ÎNCONJURĂTOR

PAJIȘTE

3

Dincolo de Marele Zid de la Redwall, lumânările ardeau în candelabre. Era Cavema șoarecilor.

Ce noapte strașnică urma!

Împreună, Matthias și fratele Alf prinseseră un lipan zdravăn. Se luptaseră cu peștele mare aproape două ore și reușiseră în cele din urmă să-l ademenească într-un loc puțin adânc și să-l tragă pe țârm. Cântărea aproape două livre și era un tribut adus iscusinței de pescar a fratelui Alf combinate cu tinerețea mușchilor lui Matthias și entuziasmului lor reunit.

Trebuieră s-o cheme pe Constance, bursucul. Apucând peștele cu labela ei puternică, umase șoarecii în bucătăria abației și le livrasă prada. Apoi, își luase rămas-bun. Avea s-o revadă la ospățul jubiliar din seara aceea, alături de mulți alți locuitori din Floare-de-Mușchi care fuseseră invitați la festivități.

Fratele Alf și Matthias stăteau cu mândrie lângă prada lor, în mijlocul agitației culinare, și fură în sfârșit remarcăți de călugărul Hugo. Ocupat cum era, Hugo cel enorm de gras (care nu accepta niciun alt titlu în afară de cel de călugăr) se

opri totuși din treabă. Ștergându-și transpirația de pe frunte cu o păpădie pe care o ținea cu vârful cozii, se apropie să inspecteze peștele.

– Hm, solzi sclipitori, ochi lucioși, delicios de proaspăt.

Călugărul Hugo zâmbi atât de bucuros, că fața lui dispăru în gropițele adânci. Scutură laba lui Alf și îl bătu pe spate pe Matthias, în timp ce striga printre chicoteli:

– Aduceți vinul de acrișe albe! Aduceți-mi iute rozmarin, cimbru, jir și miere! Acum, prieteni, acum, chițai el, fluturând vajnic păpădia în coadă, eu, Hugo, voi crea un *Lipan à la Redwall* care se va topi în gurile șoricești. Smântână proaspătă! Am nevoie de multă smântână! Aduceți și frunze de mentă.

Îl lăsară pe călugărul Hugo să bată din gură, căci aproape delira de bucurie, și se duseră să se spele și să se prime-nească. Își pieptănară mustățile, își ondulară cozile și își lustruiră nasurile, trecând prin cele o sută unu de lucruri necesare oricărui șoarece de la Redwall spre a fi pregătit pentru festivități.

Bămele Cavernei se zgâlțâiau de zgomotul și de răsetele creaturilor adunate: arici, cârțițe, veverițe, făpturi ale pădurii și șoareci de tot felul, de câmp, de grădină, de casă, ba chiar și o familie de șoareci de biserică sărmani. Peste tot colcăiau ajutoare, gata să fie de folos oricui avea nevoie.

– Bună, doamnă Șoarece-de-Biserică! Așezați copiii. Le aduc niște zmeurată.

– Ah, domnule Șoarece-de-Mal! Cât mă bucur să vă revăd! Cum mai stați cu spatele? E mai bine? Grozav! Încercați o picătură de coniac din piersică și dude.

Capul tânăr al lui Matthias se învârtea. Nu știa să mai fi fost atât de fericit vreodată. Winifred, nutria, îi dădu un ghiont.